

Sygn. akt IV Ca 163/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w S. IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Curzydło

Sędziowie SO: Jolanta Deniziuk, Wanda Dumanowska (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Kamila Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 15 kwietnia 2016 r. w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. W. (1)

przeciwko Z. W. (2)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego
w S. z dnia 5 listopada 2015r., sygn. akt I C 845/15

1. oddala apelację,
2. zasądza od pozwanego Z. W. (2) na rzecz powódki Z. W. (1) kwotę 2400 (dwa tysiące czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 163/16

UZASADNIENIE

Powódka Z. W. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego Z. W. (2) kwoty 13.000,00 zł oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości trzykrotności stawki minimalnej. W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki kwoty 20.000,00 zł w ratach w terminie 7 dni, licząc od dnia otrzymania dopłat z A. (...) odpowiednio za rok 2008 oraz za rok 2009. Pozwany częściowo wywiązał się z tego zobowiązania dokonując zapłaty 7.000,00 zł. Do zapłaty pozostaje więc kwota 13.000,00 zł będąca przedmiotem żądania w niniejszej sprawie.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych. Podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki, powołując się na to, że jest to roszczenie okresowe skoro dopłaty przysługują w cyklach rocznych, a w dodatku przynależnego ściśle podmiotowi prowadzącemu działalność rolniczą. Powódka nie jest i nigdy nie była rolnikiem, co sprawia, że dopłaty jej nie przysługiwały. Nadto podniósł, że strony uregulowały swoje sprawy majątkowe w formie umowy o podział majątku wspólnego zawartej w formie aktu notarialnego w dniu 11.02.2011 roku, w której uregulowały swoje sprawy majątkowe w sposób zupełny i kompleksowy. Dokonał spłaty zobowiązania na rzecz byłej żony w kwocie 7.000 zł przelewem z dnia 27.03.2009 r. Dodatkowo zapłacił na rzecz powódki łącznie kwotę 9.650 zł, co należy zaliczyć na

poczet wzajemnych rozliczeń stron. W czasie pomiędzy ustaniem małżeństwa w 2007 roku, a dokonaniem podziału majątku stron, powódka nie zgłaszała żadnych roszczeń względem pozwanego.

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 roku Sąd Rejonowy w S. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13.000 zł oraz 3.067 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Z uzasadnienia tego wyroku wynika, iż został on oparty na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 11.12.2008 r. Z. W. (2) złożył oświadczenie na piśmie, że dokona na rzecz swojej byłej żony Z. W. (1) spłaty 20.000 zł tytułem otrzymanych dopłat od (...) w S. ul. (...)(...) za rok 2008 i 2009. Spłaty tej dokona w terminie 7 dni, po otrzymaniu dopłat z (...) na jego konto w następujący sposób: pierwsza rata w wysokości 10.000 zł po otrzymaniu dopłat za 2008 rok, druga rata po otrzymaniu dopłat za 2009 rok. Pod oświadczeniem podpisali się Z. W. (2), W. S. i Z. W. (1). Z kwoty objętej tym oświadczeniem Z. W. (2) zapłacił Z. W. (1) wyłącznie kwotę 7.000 zł.

W dniu 11.08.2011 roku przed notariuszem w U. P. D. strony zawarły umowę o podział majątku wspólnego. W § 1 umowy strony oświadczyły, że ich małżeństwo zostało rozwiązane przez rozwód wyrokiem Sądu Okręgowego wS. z dnia 16.05.2007 roku, sygn. akt I RC 839/06. Wskazały też, że w skład ich majątku wspólnego wchodzi między innymi:

- prawo własności stanowiącego odrębną własność lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w S. przy ulicy (...) w budynku numer (...) klatka (...), dla której Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą numer (...);
- prawo własności stanowiącego odrębną nieruchomość lokalu niemieszkalnego numer (...) położonego w S. przy ulicy (...) w budynku numer (...), dla której Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą numer (...);
- prawo własności nieruchomości położonej w S., dla której Sąd Rejonowy w S. prowadzi księgę wieczystą numer (...).

W § 6 umowy zapisano, że podział majątku wspólnego następuje bez spłat i dopłat. Strony oświadczyły, że zawarcie tej umowy wyczerpuje roszczenia stron i znosi wszelkie ewentualne spory w zakresie objętym przedmiotem umowy. Zapis § 6 umowy o podział majątku wpisano do umowy na życzenie Z. W. (2).

Z. W. (2) otrzymał od A. (...) w S. następujące płatności do gruntów rolnych:

- w 2008 r. płatności obszarowe – kwota 13.352,79 zł; data wpływu na konto: 17.03.2009 r.;
- w 2008 r. pomoc z tytułu gospodarowania na obszarach (...) kwota 4.366,79 zł; data wpływu na konto: 20.03.2009 r.;
- w 2008 r. płatność rolno środowiskowa – kwota 11.753,40 zł; data wpływu na konto: 06.02.2009 r.;
- w 2009 r. płatności obszarowe – kwota 34.659,59 zł; data wpływu na konto: 26.03.2010 r.;
- w 2009 r. pomoc z tytułu gospodarowania na obszarach (...) kwota 7.571,70 zł; data wpływu na konto: 18.03.2010 r.;
- w 2009 r. płatność rolno środowiskowa – kwota 10.163,10 zł; data wpływu na konto: 25.03.2010 r.;

P. dokonywał przelewów pieniężnych na konto powódki w kwocie: 7.000,00 zł w dniu 27.03.2009 r. tytułem dopłaty do gruntów rolnych; 15.000,00 zł w dniu 28.05.2008 r. tytułem spłaty pożyczki mieszkaniowej; 800,00 zł w dniu 30.07.2010 r. bez wskazania tytułu; 800,00 zł w dniu 10.01.2011 r. tytułem przelew środków dla żony i 1.050,00 zł w dniu 03.12.2010 r. tytułem dla Z..

Powód wystąpił w 2004r. do A. (...) w S. o wyrobienie numeru gospodarstwa i złożył podpis za Z. W. (1). Pozwana dowiedziała się w 2007 r., że ówczesny mąż ma dopłaty, nie korzystała z tych dopłat w trakcie trwania małżeństwa. Powódka nie wyraziła zgody na pobieranie dopłat przez pozwanego, strony nie miały rozdzielnosci majątkowej. Na wnioskach o dopłaty Z. W. (1) nie składała swojego podpisu. Z. W. (2) zaproponował, że zapłaci jej kwotę 20.000 zł za złożenie podpisu pod dokumentem z 2008 r., który ma skorygować ten z wcześniejszym podrobionym podpisem.

Mając powyższe ustalenia faktyczne na uwadze Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo zasługuje na uwzględnienie w całości.

Odwołując się do art. 353 § 1 Kodeksu cywilnego Sąd Rejonowy wskazał, że zobowiązanie polega na tym, że wierzyciel może żądać od dłużnika świadczenia, a dłużnik powinien świadczenie spełnić. Natomiast z art. 353¹ k.c. wynika, że strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego a na mocy przepisu art. 354 § 1 i 2 k.c. dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel.

Sąd przywołał również przepis art. 462 § 1 i 2 k.c., wskazując, że dłużnik, spełniając świadczenie, może żądać od wierzyciela pokwitowania. Również w szczególnej formie, jeżeli ma w tym interes. Jeżeli wierzyciel odmawia pokwitowania, dłużnik może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia albo złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego (art. 463 kc).

Za bezsporne w sprawie Sąd uznał, że strony postępowania umówiły się w dniu 11.12.2008 roku, iż pozwany zapłacił powódce kwotę 20.000,00 zł tytułem przysługujących od A. (...) dopłat za 2008 i 2009 rok. Umowę ta według Sądu była dopuszczalna w świetle obowiązujących przepisów. Obie strony nie kwestionowały jej zgodności z prawem.

Za sporną natomiast Sąd uznał kwestię, czy pozwany wykonał zobowiązanie ponad kwotę 7.000 zł, którą obie strony potwierdziły jako zapłaconą przez pozwanego.

Ciężar wykazania wykonania zobowiązania, zgodnie z przepisem art. 6 k.c. obciążał pozwanego i według Sądu pozwany temu obowiązkowi nie sprostał. Zdaniem Sądu Rejonowego pozostałe przelewy nie dotyczyły zobowiązania z dnia 11.12.2008 roku. Wbrew twierdzeniom pozwanego również umowa o podział majątku wspólnego nie regulowała roszczeń powódki wynikających z oświadczenia z dnia 11.12.2008 roku. W umowie o podział majątku wspólnego zostały precyzyjnie wpisane prawa majątkowe, które strony dzieliły, jak również w § 6 umowy strony odniosły się wyłącznie do zakresu objętego przedmiotem umowy. A jak wynikało z § 1 umowy przedmiotem umowy nie były postanowienia dotyczące rozliczeń pobranych dopłat.

Twierdzenia pozwanego jakoby pozostałe wpłaty, wynikające z przelewów z konta pozwanego na konto powódki, stanowiły wykonanie zobowiązania, Sąd Rejonowy uznał za bezpodstawne, bowiem tylko w przelewie na kwotę 7.000 zł pozwany wpisał tytuł „dopłata do gruntów rolnych”. Pozostałe przelewy zawierają inne tytuły bądź nie wskazują na poczet czego nastąpił przelew. Obowiązek wykazania wykonania zobowiązania obciążał pozwanego i jego obciążają konsekwencje prawne nieudowodnienia faktu wykonania zobowiązania.

Za bezzasadny Sąd uznał również zarzut przedawnienia roszczenia powódki, bowiem roszczenie przysługujące powódce na mocy umowy zawartej z pozwanym w dniu 11.12.2008 roku nie ma charakteru okresowego. Pozwany zobowiązał się do zapłaty jednej kwoty, która została rozłożona na dwie raty. Sąd wskazał przy tym, że termin przedawnienia roszczenia przysługującego powódce, zgodnie z przepisem art. 118 k.c., wynosi lat 10, wobec czego jeszcze nie upłynął.

Mając na uwadze powyższe sąd na podstawie przepisu art. 353 § 1 Kodeksu cywilnego zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13.000 zł.

Jako podstawę zasądzenia kosztów procesu na rzecz powódki Sąd wskazał § 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U.2014.1025 ze zm.) oraz art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany. Zaskarżając wyrok w całości zarzucił obrazę przepisów prawa materialnego poprzez naruszenie art. 65 § 1 i 2 k.c. na skutek dokonania przez Sąd I instancji wadliwej wykładni oświadczeń woli stron i tym samym błędną ocenę treści umowy o podział majątku wspólnego, obrazę przepisów prawa procesowego poprzez naruszenie przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 244 k.p.c. i wadliwą ocenę materiału dowodowego w postaci dowodu z dokumentu urzędowego tj. aktu notarialnego z dnia 11.08.2011 r., naruszenie przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez poczynienie przez Sąd wadliwych ustaleń w zakresie oceny dowodu z przesłuchania w charakterze strony powódki, naruszenie przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 245 k.p.c. w zakresie w jakim Sąd nie uwzględnił argumentacji strony pozwanej popartej dowodami z potwierdzeń przelewów bankowych dotyczących dokonywania na rzecz powódki częściowych spłat przed zawarciem umowy o podział majątku wspólnego, z naruszenie przez Sąd art. 326 § 3 k.p.c. w zw. z art. 328 § 2 k.p.c. albowiem Sąd podczas podania ustnych, zasadniczych motywów swego rozstrzygnięcia argumentował wydany wyrok tym, iż przelewy zostały dokonane po podziale majątku, co jest sprzeczne z materiałem D. i nie zostało podane w uzasadnieniu wyroku oraz naruszenie art. 118 kc poprzez uznanie, iż roszczenia z dopłat rolno – środowiskowych nie mają charakteru okresowego. W konkluzji apelacji pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe i na jego podstawie dokonał ustaleń faktycznych, które zasługują na akceptację, dlatego Sąd Okręgowy przyjmuje je za własne, uznając, że nie zachodzi potrzeba ich powtarzania. Nadto podziela ocenę prawną tych ustaleń i wskazaną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku subsumcję prawną zastosowanych przepisów.

Przechodząc do rozważania zasadności zarzutów apelacji należy w pierwszej kolejności rozważyć zarzuty dotyczące naruszeń prawa procesowego, gdyż poprawność zastosowania przepisów prawa materialnego może być oceniana tylko w odniesieniu do stanu faktycznego ustalonego zgodnie z zasadami procedury cywilnej (vide: uzasadnienie wyroku SN z 18 kwietnia 2007 r. V CSK 55/07, L.).

Zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 244, 245 i 299 kpc poprzez wadliwe dokonanie oceny dowodów – aktu notarialnego i przelewów oraz zarzut sprzeczności ustaleń sądu z zebrany materiał dowodowy w postaci przesłuchania powódki, jest bezzasadny. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 kpc wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania, lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu (vide: orzeczenia SN: z 6 listopada 1998 r. II CKN 4/98, oraz z 10 kwietnia 2000 r. V CKN 17/2000, L.).

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy prawidłowo orzekł i zgodnie z dokonaną interpretacją umowy z 11 sierpnia 2011r. przyjął, że jej przedmiotem był tylko częściowy podział majątku. Zdaniem Sądu Okręgowego treść umowy potwierdza prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny, iż strony zawarły umowę częściowego podziału majątku wspólnego tylko i wyłącznie w zakresie wskazanych w niej nieruchomości. Świadczy o tym treść § 1 teźże umowy. Do tych nieruchomości tzn. roszczeń z ich podziału wynikających, odnosi się zdaniem Sądu również zapis § 6, który mówi o podziale bez spłat i dopłat oraz o wyczerpaniu roszczeń stron i sporów „w zakresie objętym przedmiotem umowy”. Fakt sporządzenia umowy stron w formie aktu notarialnego, który nadaje mu charakter dokumentu w rozumieniu art. 244 kpc nie oznacza, iż nie podlega on oceni i wykładni, której sposób zostanie poniżej omówiony.

Sąd Rejonowy nie dopuścił się też naruszenia art. 245 kpc, bowiem z treści przelewów, przedłożonych przez pozwanego, poza przelewem dotyczącym kwoty 7000 zł, nie wynika aby kwoty w nich wskazane zostały uiszczone na zaspokojenie roszczenia ze zobowiązania z dnia 15 maja 2007r. Oceny tych przelewów Sąd Rejonowy dokonał badając

wskazane w nich, przez samego pozwanego, tytuły, czyli ustalił na zaspokojenie jakich roszczeń powódka zobowiązana była je zaliczyć.

W tej sytuacji bezzasadny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 kpc, bowiem w apelacji nie wykazano aby Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów w tym przepisie wskazane.

Bezzasadny jest również zarzut naruszania art. 65 kc poprzez dokonanie wykładni postanowień umowy, jak wskazano w apelacji, w oderwaniu od obiektywnych kryteriów interpretacyjnych weryfikowanych na podstawie kontekstu sytuacyjnego zawartej umowy i dalszych oświadczeń i działań stron. Wykładnia (interpretacja) oświadczeń woli polega na ustaleniu ich znaczenia czyli sensu. Ma ona na celu ustalenie właściwej treści regulacji zawartej w oświadczeniu woli. Ogólne reguły interpretacyjne oświadczeń woli określone zostały w art. 65 kc. W myśl art. 65 § 1 kc oświadczenie woli należy tak tłumaczyć jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których zostało złożone, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje. Natomiast art. 65 kc w § 2 stanowi, że w umowach należy raczej badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, aniżeli opierać się na jej dosłownym brzmieniu. W konsekwencji wyodrębnić można na tle art. 65 § 2 kc trzy poziomy wykładni umowy: dosłowne (literalne) brzmienie umowy, treść oświadczeń woli ustalaną z zastosowaniem kryteriów interpretacyjnych zawartych w art. 65 § 1, wreszcie sens oświadczeń woli ustalony przez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy (vide: komentarz do art. 65 kc pod red. K. Pietrzykowskiego, Legalis)

Podkreślić należy, iż w orzecznictwie różnie rozstrzygana jest kwestia potrzeby czy też dopuszczalności wykładni postanowień umów w sytuacji, gdy ich sens jest "jasny" na gruncie językowego znaczenia. W wyroku Sądu Najwyższego z 8 czerwca 1999 r. (II CKN 379/98, L.) wyrażono pogląd, że przepis art. 65 § 2 kc określa sposób wykładni oświadczeń woli stron umowy w sposób odmienny, niż ma to miejsce przy interpretacji tekstu prawnego, w umowach należy przede wszystkim badać zamiar stron i cel umowy, a dopiero w dalszej kolejności ma znaczenie dosłowne jej brzmienie. Pogląd ten został potwierdzony w kolejnych orzeczeniach. W wyroku z 7 grudnia 2000 r., II CKN 351/00 (L.) Sąd Najwyższy zajął stanowisko, że art. 65 kc nie daje podstaw do zacieśnienia wykładni czynności prawnych do "niejasnych" postanowień umowy, ale dopuszcza wręcz sytuację, w której właściwy sens czynności prawnej, z uwzględnieniem kontekstu złożonych oświadczeń woli, będzie odbiegał od "jasnego" w świetle reguł językowych znaczenia (podobnie w: wyroku SN z: 15 grudnia 2006 r., III CSK 349/06; 18 lutego 2005 r., V CK 469/04; 2 grudnia 2011 r., III CSK 55/11 – Legalis).

Nie ulega zatem wątpliwości, że zasada clara non sunt interpretanda może być w odniesieniu do interpretacji oświadczeń woli rozumiana jedynie jako dyrektywa oznaczająca uznanie za wiążące tego, co jasno wynika z treści oświadczenia w określonym kontekście, bez względu na interpretację czysto językową. Nie można więc korygować jednoznacznego w tym sensie przesłania zawartego w oświadczeniu woli przez odwołanie do reguł językowych. Zgodzić się zatem należy z wyrażonym w doktrynie poglądem, iż tylko wtedy, kiedy "dosłowne" brzmienie umowy zbiega się jednoznacznie z zamiarem stron i celem umowy, znika potrzeba dodatkowych zabiegów interpretacyjnych np. przy użyciu kryteriów wynikających z zasad współżycia społecznego lub ustalonych zwyczajów (vide: komentarz do art. 65 kc, pod red. K. Pietrzykowskiego, Legalis).

Zatem, w odniesieniu do umów, wyrażone w art. 65 kc przepisie reguły interpretacyjne grupują się według dwóch respektowanych przez prawo cywilne wartości. Są nimi z jednej strony wola (intencje) osoby dokonującej czynności prawnej, z drugiej natomiast zaufanie, jakie budzi złożone oświadczenie woli u innych osób. Odpowiednio do tych wartości w doktrynie wyróżnia się subiektywną metodą wykładni, zorientowaną na wolę osoby składającej oświadczenie woli oraz metodę obiektywną (normatywną) akceptującą punkt widzenia adresata. Możliwa jest również kombinowana metoda wykładni, uwzględniająca obie wspomniane wartości (vide: SN w uchwale składu 7 sędziów z

29 czerwca 1995r., III CZP 66/95, L.). Zgodnie z założeniami tej metody, dokonując wykładni oświadczeń woli należy zmierzać do uwzględnienia w odpowiednim zakresie zarówno rzeczywistej woli podmiotu składającego oświadczenie woli, jak i wzbudzonego przez to oświadczenie zaufania innych osób (vide: komentarz do art. 65 kc, pod red. Gniewka, Legalis). Podkreślić należy, iż dyrektywy interpretacyjne zawarte w art. 65 §1 kc odnoszą się do wszystkich kategorii czynności prawnych tj. zarówno jednostronnych jak i dwustronnych. Natomiast dyrektywa określona w art. 65 § 2 kc odnosi się wyłącznie do umów.

To konsekwencją tego unormowania jest konieczność dokonania wykładni umów na trzech, wskazanych już wyżej poziomach, to jest : ustalenie literalnego brzmienia umowy, ustalenie treści oświadczeń woli przy zastosowaniu reguł określonych w art. 65 §1 kc i ustalenie sensu złożonych oświadczeń woli poprzez odwołanie się do zgodnego zamiaru stron i celu umowy (art. 65 §2 kc) (vide: wyrok SN z 19 stycznia 2011 V CSK 204/10). Wykładnia umów w pierwszym rzędzie powinna uwzględniać rzeczywistą wolę stron a więc takie znaczenie jakie nadały umowie (lub jej poszczególnym postanowieniom) obie strony w chwili składania oświadczeń woli (subiektywny wzorzec wykładni).

Z prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że strony powołują się na odmienne rozumienie zapis głównie § 6 umowy. Według powódki nie dotyczy on zobowiązania, które pozwany podpisał (...)lata wcześniej i z którego wywodzi oba swoje roszczenie, natomiast pozwany uważa, iż zapis ten nie pozwala powódce na dochodzenie od niego jakichkolwiek roszczeń. Zdaniem Sądu Okręgowego, przy zastosowaniu powyżej wskazanych reguł interpretacyjnych, umowę z 11 sierpnia 2011r., można uznać jedynie za częściowy podział majątku. Świadczy o tym zapis zawarty w § 1, 5 linia od dołu, iż „w skład ich majątku wchodzi między innymi”, który można interpretować wyłącznie jako dokonanie podziału w zakresie składników majątku wspólnego w tym paragrafie enumeratywnie wymienionych. Zatem treść umowy potwierdza prawidłowość dokonanej przez Sąd Rejonowy oceny, iż strony zawarły umowę częściowego podziału majątku wspólnego tylko i wyłącznie w zakresie wskazanych w niej nieruchomości. Świadczy Do tych nieruchomości tzn. roszczeń z ich podziału wynikających, odnosi się zdaniem Sądu również zapis § 6, który mówi o podziale bez spłat i dopłat oraz o wyczerpaniu roszczeń stron i sporów „w zakresie objętym przedmiotem umowy”. Zapisy te są jasne i logiczne i nie pozwalają na ich inną wykładnię niż dokonał tego Sąd Rejonowy. Zarzuty apelacji nie podważyły słuszności tej wykładni. Z treści umowy nie wynika bowiem aby strony miały zgodny zamiar uregulowania również innych zobowiązań, w szczególności tego z dnia 11 grudnia 2008r.

Reasumując stwierdzić należy, że pozwany zarzucając naruszenie art. 65 § 1 i 2 kc, polegające na dokonaniu wykładni postanowień umowy sprzecznie z jej brzmieniem i ustaleniami stron, prezentuje własną subiektywną interpretację postanowień umowy, która wbrew jego zarzutom nie znajduje żadnego oparcia ani w wykładni dokonanej metodą kombinowaną ani w zgodnym zamiarze stron.

W tym miejscu podzielić należy pogląd Sądu Rejonowego co do rozkładu ciężaru dowodu, wynikającego z art. 6 kc. Z przepisu tego wynika, iż ten kto z określonych faktów wywodzi skutki prawne, zobowiązany jest je udowodnić. Skoro powódka przedstawiła na poparcie swoich roszczeń pisemne zobowiązanie pozwanego do zapłaty na jej rzecz kwoty 20 000 zł, pozwany twierdząc, że tę należność uiszczył, winien był to wykazać. Skoro interpretacja zawartej przez strony umowy (§ 6), dotyczącej częściowego podziału majątku, nie pozwala na przyjęcie, iż roszczenie to zostało przez strony rozliczone w tej umowie, pozwany zobowiązany był przedstawić dowody uiszczenia kwoty 13 000 zł dochodzonej pozwem. W realiach niniejszej sprawy Słusznie Sąd Rejonowy przyjął, że temu obowiązkowi pozwany nie sprostał.

Za prawidłowe należy uznać również stanowisko Sądu Rejonowego w zakresie uznania, że roszczenie powódki nie ma charakteru okresowego, w rozumieniu art. 118 kc. Świadczenie okresowe występuje bowiem wtedy, gdy dłużnik w ramach jednego i tego samego stosunku obligacyjnego ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, które nie składają się na z góry określoną całość. Z reguły świadczenia są spełniane w regularnych odstępach czasu i mają tę sama lub podobną wartość. Przykładowo świadczeniem okresowym jest zapłata raty alimentacyjnej, zapłata czynszu przez wynajmującego, zapłata wynagrodzenia przez pracodawcę, świadczenie klienta, który korzysta z dostępu do Internetu itd. Roszczenie, do którego zapłaty zobowiązał się w dniu 16 maja 2007r. pozwany, nie miało takiego charakteru, wobec tego przedawnia się ono na zasadach ogólnych, czyli po upływie 10 lat od daty jego wymagalności. Zatem również w tym zakresie zarzut apelacji nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 385 kpc, apelacja pozwanego podlegała oddaleniu.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 w zw. z art. 98 kpc oraz § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia MS z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.